στήν κατάστασι πού βρισκότανε.

Ξαφνικά—θά κόντευαν μεσάνυχτα—εἶδα τό Λουΐ νά σηκώνεται ὄρθιος καί νά τεντώνη τό λαιμό του, σάν νά προσπαθοῦσε ν' ἀκούση κάτι.

—"Ἔρχεται! Ἔρχεται! φώναξε σέ λίγο. Ἀκούω καί πάλι τ' ἀμάξι!.. Αὐτή τή φορά θά τά μάθω ἐπί τέλους ὅλα!..

Καί, πρίν προφτάσω νά τόν κρατήσω ἤ νά τοῦ πῶ κανένα καθησυχαστικό λόγο, ὁ Λουΐ πετάχτηκε ἔξω ἀπό τό δωμάτιο, κατέβηκε τρέχοντας τή σκάλα, πῆρε ἀπό τήν αὐλή τό ποδήλατό του, τό ἔβγαλε στό δρόμο, τό καβάλησε καί ἄρχισε νά κατευθύνεται πρός μιά διεύθυνσι, ἀνεβοκατεβάζοντας μέ νευρικές κινήσεις τά πόδια του...

Ἀπό τόν ἐξώστη τοῦ σπιτιοῦ, εἶδα τόν τραγικό ποδηλατιστή νά τρέχη σάν τρελλός μές στή νύχτα...

Καί τήν ἴδια νύχτα, μερικοί χωρικοί ἀπό τά περίχωρα εἶδαν καί αὐτοί τόν Καρέλ, σκυμμένο πάνω στό ποδήλατό του, νά προχωρῆ μές στό σκοτάδι, ἔχοντας τά βλέμματά του καρφωμένα σ' ἕνα σημεῖο μπροστά του, σάν νά ἔβλεπε κάτι πού δέν μποροῦσανε νά τό δοῦνε μάτια ἀνθρώπου!..

Τήν ἄλλη μέρα τό βράδυ, βλέποντας πῶς ὁ φίλος μου δέν εἶχε γυρίσει ἀκόμα σπίτι, πῆρα μερικούς γνωστούς μου καί ἀρχίσαμε τίς ἔρευνες γιά νά βροῦμε τόν Καρέλ...

Τέλος, τόν ἀνακαλύψαμε στήν ἔρημη ἀμμουδιά τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ, κάτω ἀπό ἕνα βράχο, ἀπό τόν ὁποῖο εἶχε πέσει μέ τό ποδήλατό του... Τό κεφάλι τοῦ Λουΐ εἶχε χτυπήσει σέ μια πέτρα καί τά μυαλά του χύθηκαν ἔξω...

Λίγα, ὅμως, μέτρα παραπέρα, βρήκαμε καί κάτι ἄλλο, κάτι πού μᾶς ἀπεκάλυψε ἕνα σκοτεινό ἔγκλημα...

Ἡ θάλασσα εἶχε ἀνασκάψει, σέ κεῖνο τό μέρος, τήν ἄμμο. Καί, μέσα ἀπό τήν ἄμμο, ἕνας σκελετός ἅπλωνε τό ἀποκρουστικό χέρι του... Τόν ξεθάψαμε ὁλόκληρο καί μερικοί ἀπό τούς γνωστούς μου, παληότεροι στό χωριό, δέν δυσκολεύτηκαν ν' ἀναγνωρίσουν ὅτι τά ροῦχα πού φοροῦσε ὁ σκελετός ἀνήκανε στήν κυρία Καρέλ, τή μακαρίτισσα γυναῖκα τοῦ Λουΐ!..

Τό κρανίο της ἦταν ἀνοιγμένο ἀπό μιά σφαῖρα...

Καί κοντά στό σκελετό βρέθηκε ἕνα πιστόλι—ἕνα πιστόλι, πού ἀνῆκε ἄλλοτε στό Λουΐ!

Μιά σφαῖρα ἔλειπε ἀπό τή φυσιγγιοθήκη του!..

Κι' ἔτσι ἔγινε γνωστό πῶς ἡ κυρία Καρέλ δέν ἐξαφανίστηκε σ' ἕνα τυχαῖο ἀτύχημα, ἀλλά σκοτώθηκε ἀπό τόν ἄντρα της!..

Γιατί ὅμως ὁ Λουΐ σκότωσε τή γυναῖκα του; Αὐτό κανείς μας δέν θά μποροῦσε νά τό μάθη ποτέ, ἀφοῦ τά δυό πρόσωπα τοῦ δράματος δέν ζούσανε πειά...

Μά, ὅπως καί ἄν ἔχει τό πρᾶγμα, ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τό Καταραμένο Ἀμάξι, ἡ Ἀόρατη Γυναῖκα καί ἡ τύψεις τῆς συνειδήσεως ὡδήγησαν τό δολοφόνο ὥς τήν ἄκρη τοῦ βράχου, κάτω ἀπό τόν ὁποῖο εἶχε θάψει ὁ Λουΐ τό θῦμα του...

J. JOSEPH — RENAUD

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

"Οσο ψηλό κι' ἄν εἶνε ἕνα δέντρο, πάντως τά φύλλα του θά πέσουν καταγῆς.

Κινέζικη

Καί μιά μόνο τρίχα νά πάρης ἀπό ἕνα ἀγριογούρουνο, θά πῆ πώς εἶσαι ἄξιος ἄνθρωπος.

Τουρκική

Χίλια δάκρυα, δέν πληρώνουν ἕνα χρέος.

Ἱσπανική

Τό καλό κρασί δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό διαφήμησι.

Γαλλική

Ἐκεῖνος πού ἀγαπάει τά τριαντάφυλλα, δέν πρέπει νά φοβᾶται τ' ἀγκάθια τους.

Ἀγγλική

Κι' ἄν ἔχεις διακόσες φορές περισσότερα προσόντα ἀπ' ὅσες εἶνε ἡ τρίχες τῆς κεφαλῆς σου, πάλιν δέν θά προκόψης ἄν εἶσαι ἄτυχος.

Περσική

Τό ἀκονισμένο μαχαῖρι, κόβει περισσότερα δάχτυλα, παρά ψωμί.

Γερμανική

Ἀπό τέτοιο ξύλο, τέτοια σπίθα.

Ἰταλική

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΡΑΒΙΚΑ ΚΙ' ΑΡΜΕΝΙΚΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΠΟΘΟΣ ΜΟΥ

"Οταν, ντυμένη μέ τή ρόμπα σου τήν κιματιστή, τήν ὑφασμένη ἀπό πορφύρα καί χρυσάφι, τήν ρόμπα σου τήν κιματιστή, πού συγκρατιέται γύρω ἀπό τά νειρά σου ἀπό μιά ζώνη κεντητή, πού ἀφῆνει νά φαίνονται τοῦ λαγγεμένου σου κορμιοῦ ἡ καμπύλες, περνᾶς μπροστά μου, καμπάζοντάς με ἀχόρταγα, μέ μάτια προκλητικά καί μέ τό πιό πειραχτικό χαμόγελο, αἰσθάνομαι νά μέ πιάνη ἕνας πόθος ἀχαλίνωτος, τρελλός, νά φιλήσω μ' ἕνα φίλημα παρατεταμένο τά προκλητικά καί λαμπερά μάτια σου, νά φιλήσω μ' ἕνα ἀπέραντο φίλημα τό στόμα σου καί τά δόντια σου, τό σῶμα σου τό ἐρωτικό, πού προδίνει καί κρύβει ἡ μακρυά σου κιματιστή ρόμπα, πούνα ὑφασμένη ἀπό χρυσάφι καί πορφύρα.

Καί ὁ πόθος αὐτός μέ τραβάει κοντά σου, ὅπως ἡ βελανιδιές τοῦ Μανδαλάϊ τραβοῦν τόν κεραυνό.

Ὁ πόθος μου εἶνε τό βαρβάτο ἄτι, πού ζητεῖ τή φοράδα του. Ὁ πόθος μου εἶνε ὁ ἐλέφας, πού κινηγᾶ τό θῆλυ του.

Ἡ κιματιστή σου φορεσιά καί τό σῶμα σου, τά μάτια σου καί τό χαμόγελό σου, μέ τραβοῦν κοντά σου, σάν νά μοῦχης περάσει ἀλυσίδες στά χέρια καί στό λαιμό. Μέ τραβᾶς, ἅπως ὁ μαγνήτης τραβάει τό σίδερο.

"Οταν, στό μῆνα τῶν λουλουδιῶν, τό χιόνι λιώνει στό Γιουμεδόγκ καί κατεβαίνει ἀπό τό βουνό, χείμαρρος ὁρμητικός, πού παρασύρει τά πάντα, δένδρα, σπίτια, ζῶα καί ἀνθρώπους, χωρίς τίποτε νά μπορῆ νά σταματήση τ' ὁρμητικό του ρεῦμα, πού μεγαλώνει ἀκατάπαυστα, ἔτσι κι' ὁ πόθος μου μέ σέρνει πρός ἐσένα, εἶνε βίαιος κι' ἀνατρέπει τά πάντα. Ἀνατρέπει τίς ἐντολές, πού μᾶς διδάσκει ὁ Γοδαμᾶς. Ἀνατρέπει τούς νόμους τοῦ βασιλέως μας.

Τί μέ μέλει γιά τόν ἄνδρα σου, τί μέ μέλει γιά τήν οἰκογένειά σου! Σέ θέλω, σέ ποθῶ παράφορα, τρελλά. Ὁ πόθος μου εἶνε χείμαρρος, πού κατεβαίνει ἀπ' τό βουνό καί τίποτε δέν μπορεῖ νά τόν συγκρατήση, καί σπάει κι' ἀνατρέπει τά πάντα. Σέ θέλω, σέ ποθῶ παράφορα, τρελλά. Θά ἤθελα νά φιλήσω τό στόμα σου... Τό στόμα σου...

Ὁ πόθος, πού μέ σέρνει πρός ἐσένα, εἶνε μιά δύναμις τῆς φύσεως, ἅπως ὁ χείμαρρος, πού κατεβαίνει ἀπ' τά ὕψη τοῦ Γιουμεδόγκ, ὅπως ὁ κεραυνός, πού πέφτει ἀπάνω στίς βαλανιδιές τοῦ Μανδαλάϊ. Σ' ἀγαπῶ σάν τρελλός, σάν δαιμονισμένος...

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Λυπᾶμαι πού δέν ἔχω μιά καρδιά πέτρινη, μέσα σ' ἕνα κομμί ἀπό ντελικάτο μαργαριτάρι.

Μέ τό βλέμμα μου ἐπλήγωσα τό μάγουλό της. Ὅμως ἐκείνη μ' ἐκδικεῖται σκληρά, πληγώνοντας ἀκατάπαυστα τήν καρδιά μου μέ τίς μαργόλικες ματιές της.

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΟ

Ἡ ζωγραφιά σου εἶνε πάντα μπροστά στά μάτια μου.
Τ' ὄνομά σου εἶνε διαρκῶς στά χείλη μου.
Σ' ἔχω διπλομανταλώσει μέσα στήν καρδιά μου.
Πῶς, λοιπόν, θά μπορέσης νά μοῦ ξεφύγης;

ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΑΓΑΠΗ

Ὁ ἔρωτας στήν ἀρχή εἶνε ἕνα βλέμμα.
Ἔπειτα ἕνα χαμόγελο.
Ἔπειτα ἕνας λόγος.
Κατόπιν μιά ὑπόσχεσις.
Καί τέλος μιά συνάντησις.

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΚΙ' ΟΙ ΣΤΕΝΑΓΜΟΙ ΜΟΥ

Τά δάκρυά μου μοιάζουν μέ τόν κατακλυσμό τοῦ Νῶε.

Ἡ φωτιά πού κατατρώγει τήν καρδιά μου μοιάζει μέ τή φωτιά πού ἄναψε ὁ Ἀβραάμ γιά νά θυσιάση τό παιδί του.

Χωρίς τά δάκρυά μου θά καιγόμουνα ἀπό τ' ἀναστενάγματα τῆς καρδιᾶς μου.

Χωρίς τούς ἀναστεναγμούς μου θά πνιγόμουνα μέσα στή θάλασσα τῶν δακρύων μου.

ΦΙΛΗΣΕ ΜΕ

Πεθαίνω!... Φίλησέ με καί θ' ἀναστηθῶ!...

Τά φιλιά σου ζωντανεύουν τούς νεκρούς, ἅπως σκοτώνουν τούς ζωντανούς ἡ ματιές σου...

Φίλησέ με!...

Φίλησέ με, ν' ἀναστηθῶ!...